

Fientje Johannink-Vaneker

1930 - 2010

Weduwe van Gerrit Johannink

Met Fientje gaat een zeer bijzondere vrouw van ons heen. Ze was lief, zachtaardig, zeer zorgzaam, onbaatzuchtig en ook erg trots. Trots op de Vanekers. Trots op Lonneker. Trots op Gerrit en hun bedrijf. Trots op de 2 kinderen en 4 kleinkinderen. Ze verdedigde dit kostbare bezit met haar hele ziel en zaligheid.

80 jaar geleden kwam ze ter wereld in een groot gezin met 7 kinderen. Allemaal groot, stevig, sterk en gezond. Een gelukkig gezin waar ze haar hele leven heel veel contact mee heeft onderhouden. Ze heeft bij haar innig geliefde ouders een heerlijke jeugd gehad. Ze mocht er tot de laatste week graag en zeer uitgebreid over vertellen.

Zo'n kleine 30 jaren later ontmoette ze Gerrit waarmee ze trouwde. Samen begonnen ze een nieuw leven aan de Oliemolensingel, waar ze haar mooiste tijd heeft gehad. Gerrit zorgde heel traditioneel voor Welvaart. Fientje zorgde voor Welzijn. Zo waren de taken een beetje verdeeld.

Fientje kon dat als geen ander. Een 100 % full time moeder, die er werkelijk alles aan deed om ons het leven zo mooi mogelijk te maken. Haar eigen belang stond altijd ver op de achtergrond. Soms wel eens wat teveel. Haar enorme gastvrijheid stond dan ook garant voor altijd drukte en gezelligheid in huis. Daar genoot ze intens van. Vrijwel alles kon en mocht en gebeurde dan ook. Een echte zoete inval. Niemand ging er weg zonder wat te hebben gekregen van haar. Voor ons was het ook bijna meer een all-inclusive hotel dan een gewoon huis. Ze hielp daarnaast Pa, daar waar nodig, optimaal mee in de zaak. Gaf haar veel voldoening.

Ze is altijd heel erg bezorgd geweest om de broze gezondheid van Gerrit. Altijd erg bang dat hij niet oud zou worden. Onvoorstelbaar blij was ze dan ook dat ze samen 4 keer opa en oma zijn geworden. Had ze voor geen goud willen missen. De kleinkinderen hadden het bijna nog beter bij haar dan wij al hebben gehad. Ze was dan ook een echte OMA. Samen spelletjes doen en pannenkoeken bakken. Wat een tijd. Wat een plezier.

Alles verliep in haar hele leven op rolletjes totdat dr. Alzheimer zich meldde. Langzaam maar zeker werd het steeds moeilijker voor haar. Maar NOOIT klagen. Nergens over. Hoort erbij zei ze dan. Toen nam Gerrit de verzorgende rol over en deed dat prima. Na een paar jaar moesten ze dan toch verhuizen naar een kleine woning. Dat vond ze vreselijk. Weg van de singel.

Nog veel erger werd het toen ze alleen verder moest in het verpleegtehuis. Voor Pa was dit ondraaglijk. Hij kon het niet aanzien. Gelukkig heeft Ma nauwelijks iets van zijn overlijden meegemaakt. Had ze ook niet kunnen verdragen. Was teveel voor haar geweest. Heel langzaam ging haar eigen kaarsje uit en is verder lijden haar gelukkig bespaard gebleven.

Het was genoeg zo. Fientje, zeker ook namens Gerrit, ontzettend veel dank voor alles. Het was mooi samen!! Heel mooi. Doe pa de groeten en zeg hem dat wij ook hem nog elke dag erg missen.

Annemieke, Eelco Barend
Henk, Mieke, Max, Youp, Julia